

De afstotelijke korst wordt doorgeprikt

theater

Weiblicher Akt 10:

Liebe Jelinek

Door Maatschappij Discordia i.s.m.

De Roovers

Gezien 22/2 Frascati

Te zien t/m 29/2, aldaar

Van ELISE VAN DAM

Het toneelbeeld van Liebe Jelinek is als een greep uit de sprookjeswereld. Kinderlaarsjes, een appel en een spiegeltje, spiegeltje aan de wand. Een paar bossen takken op de vloer roepen in de verbeelding een woud op, de plek in sprookjes waar het onheil en de lusten schuilgaan.

In de tiende voorstelling in hun Weiblicher Akt-reeks richt Maatschappij Discordia zich op de Oostenrijkse schrijfster en Nobelprijswinnares Elfriede Jelinek. Net als in eerdere delen uit de reeks, die onder meer gingen over Marguerite Duras en de Brontë-zussen, wordt ingezoomd op een kruispunt tussen leven en werk: in dit geval Jelineks relatie met haar tirannieke en narcistische moeder, die haar nooit heeft losgelaten. Of juist nooit heeft vastgehouden.

Die relatie werd expliciet door Jelinek ontleed in haar boek *De pianiste*, maar de doorwerking ervan wordt door Discordia-actrices Annette Kouwenhoven en Miranda Prein, en Sara De Bosschere van het Vlaamse gezelschap De Roovers ook gezocht in haar sprookjesbewerkingen en vooral de visie op de liefde die daaruit spreekt. Over prinsen op witte paarden die thuis jaloerse tirannen blijken te zijn.

De voorstellingen van Discordia hebben altijd een bedrieglijke losheid. Gedachtes lijken ter plekke te ontstaan, en lossen soms ook weer op voor ze tot wasdom komen. Analyses van het werk van Jelinek vloeien over in persoonlijke reflecties en andersom. Het is een vorm die inmiddels synoniem is geworden met het gezelschap, met als een grote constante de waarde die gehecht wordt aan het naast elkaar laten bestaan van perspectieven.

Met die gekende benadering prikken de actrices door de soms afstotelijke korst rond het werk van Jelinek, haar afgemeten en bijtende zinnen, en wroeten in wat daaronder ligt. Een verlangen om je moeder te mogen haten. Om een taal te vinden voor de vrouwelijke seksualiteit. Om niet bekeken te worden als een lichaam, maar gezien te worden als mens.
